มึงพูเห็นงู

มีแม่ลูกคู่หนึ่ง แม่ชื่อ มึงแอว้ เป็นคนผอมและสูง มีอาชีพทำไร่ ลูกชื่อ มึงพู ผิวขาวและเป็นเด็กขยัน น่ารัก ชอบช่วยเหลือแม่ วันหนึ่งแม่จะไปเกี่ยวข้าวในไร่จึงชวนลูกว่า “ลูกจ๋า วันนี้แม่จะไปเกี่ยวข้าวที่ไร่นะ ลูกจะไปกับแม่ไหม” ลูกจึงรีบตอบด้วยความดีใจว่า “ไปสิแม่ ฉันอยากไปเที่ยวที่ไร่ตั้งนานแล้ว” แม่จึงสั่งลูกว่า “ถ้าจะไปกับแม่ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเลยนะ เดี๋ยวแม่ก็จะออกเดินทางแล้ว” มึงพูจึงรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เมื่อเปลี่ยนเสร็จแล้วก็ออกมาหาแม่ที่นั่งรออยู่ จากนั้นทั้งสองก็เดินไปไร่

แม่เอากระบุงไปด้วย เพื่อใส่พืชผักกลับบ้านในตอนเย็น เมื่อไปถึงไร่ แม่ก็ไปเกี่ยวข้าว แต่ลูกไม่อยากไปจึงนั่งคอยที่เถียงนา มองดูข้าวที่เหลืองอร่ามอย่างสวยงามในไร่ แล้วเห็นแม่ที่กำลังเกี่ยวข้าวซึ่งอยู่ห่างไกล ลูกจึงอยากไปหาแม่ เพราะไม่อยากอยู่คนเดียว และอยากไปดูแม่เกี่ยวข้าวเมื่อคิดดังนั้น จึงเดินไปหาแม่ ในระหว่างที่เดินไป มึงพูก็ต้องตกใจจนตัวสั่น ด้วยความกลัวไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะเห็นงูตัวใหญ่ตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในกอข้าว มึงพูจึงรีบวิ่งไปหาแม่พร้อมกับตะโกนเรียกแม่ แม่ก็ตกใจที่ได้ยินเสียงลูกตะโกนจึงรีบวิ่งไปหาลูก เมื่อเห็นลูกหน้าซีดจึงเข้าไปกอดพร้อมกับถามว่า“เป็นอะไรเหรอลูก ทำไมตะโกนเสียงดัง” ลูกจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แม่ฟัง เมื่อเล่าจบแม่จึงให้ลูกพาไปดูงู เมื่อไปถึงก็เห็นงูตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในกอข้าว แต่งูไม่ดิ้นและขยับเขยื้อนเลย แม่จึงเข้าไปดูใกล้ก็เห็นหัวของหนู 5 หัว อยู่ข้างงู

แม่จึงพูดกับลูกว่า “งูกินหนูจนอิ่ม จึงหลับไป” ลูกจึงถามว่า “เราจะทำยังไงกันดีแม่” แม่จึงตอบว่า “เราต้องตีให้ตาย เพราะถ้างูตื่นขึ้นมาก็อาจกัดคนก็ได้” ว่าแล้วแม่ก็ไปเอาท่อนไม้มาตีงูจนตาย แล้วนำไปทิ้ง และพูดกับลูกว่า “ลูกกลับไปรออยู่ที่เถียงนานะ อย่าออกไปเที่ยวไกล เวลาจะเดินไปไหนให้ระมัดระวัง ดูทางดีๆด้วย ตั้งแต่นั้นมาเวลามึงพูไปไร่ก็จะระมัดระวังในการเดิน และสังเกตข้างทางอย่างรอบคอบ มึงพูไม่กล้าห่างจากแม่ บางครั้งจะอยู่ใกล้ๆเพื่อดูแม่เกี่ยวข้าว บางครั้งก็หลับอยู่ที่เถียงนา

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ตั๊กแตนเขียวกับตั๊กแตนขาว

ในป่าแห่งหนึ่ง มีต้นไม้ มีดอกไม้นานาชนิด และมีสัตว์ป่ามากมายอาศัยอยู่ ชายป่าด้านซ้ายมีแม่น้ำสายเล็กๆไหลผ่าน เป็นแม่น้ำที่สะอาดมาก สัตว์ป่าจึงได้อาศัยแม่น้ำสายนี้ประทังชีวิต ส่วนชายป่าด้านขวาแห่งนี้ มีหมู่บ้านเล็กๆ มีทั้งหมดอยู่ 5 หลังคาเรือน ยังมีตั๊กแตนอยู่สองตัวเป็นเพื่อนกันที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้ ตัวหนึ่งชื่อ ตั๊กแตนเขียว มีปีกสีเขียว สวยงามมาก แต่นิสัยไม่ดี พูดจาโอ้อวด คิดว่าตัวเองเก่งและสวยงาม อีกตัวหนึ่งชื่อ ตั๊กแตนขาว มีปีกสีขาว นิสัยดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่นทุกๆวันตั๊กแตนเขียวกับตั๊กแตนขาวจะชวนกันท่องเที่ยวในป่า และดื่มน้ำในลำธาร

เช้าวันหนึ่งตั๊กแตนเขียวเบื่อที่จะอยู่ในป่าจึงชวนตั๊กแตนขาวว่า “ขาวเราไปเที่ยวหมู่บ้านดีไหม ฉันเบื่อป่ามากเพราะเที่ยวทุกวัน” ตั๊กแตนขาวตอบว่า “จะดีเหรอ ฉันได้ยินว่ามนุษย์ชอบจับตั๊กแตนกินเป็นอาหารนะ” ตั๊กแตนเขียวจึงตอบว่า “เราก็ไปตอนกลางวันสิ มนุษย์ไม่อยู่เพราะไปทำงาน” ตั๊กแตนขาวจึงพูดว่า “ก็ได้ ถ้าเธออยากไป ฉันจะไปเป็นเพื่อนเธอ” เมื่อถึงตอนกลางวันมนุษย์ไปทำงานแล้ว สัตว์ทั้งสองก็ไปเที่ยวในหมู่บ้าน เมื่อไปถึงทั้งสองตื่นเต้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเห็นเสื้อผ้าสีสันสวยงามที่ตากไว้ ตั๊กแตนขาวจึงพูดว่า “โอ้โห เสื้อของมนุษย์สวยมากเลย” ส่วนตั๊กแตนเขียวนั้นอิจฉาที่มนุษย์มีเสื้อสวยจึงตอบด้วยความอิจฉาว่า “ใช่ เสื้อของมนุษย์สวยมาก แต่ฉันจะต้องทำให้ไม่สวย เพราะเมื่อมนุษย์ใส่แล้วจะสวยกว่าฉัน” แล้วตั๊กแตนเขียวก็กัดเสื้อผ้าของมนุษย์ เมื่อตั๊กแตนขาวเห็นก็ตกใจมากจึงพูดขึ้นว่า “ตายแล้ว ทำไมทำแบบนี้ รู้ไหมเสื้อแต่ละตัวมนุษย์จะต้องซื้อด้วยเงิน” “ช่างสิ ไม่ใช่เงินของฉัน ฉันยอมไม่ได้ที่มนุษย์จะสวยกว่าฉัน” ตั๊กแตนเขียวตอบด้วยความอิจฉาแล้วก็กัดเสื้อมนุษย์ต่อ เมื่อตั๊กแตนขาวเห็นแบบนี้ก็ไม่สบายใจจึงกล่าวว่า“ถ้าเธอทำนิสัยแบบนี้ ต่อไปฉันจะไม่เป็นเพื่อนเธออีกเลย ฉันกลับล่ะ” ว่าแล้วตั๊กแตนขาวก็บินกลับด้วยความไม่สบายใจ แต่ตั๊กแตนเขียวไม่สนใจสิ่งที่เพื่อนพูดยังกัดเสื้อผ้าของมนุษย์ต่อ

ทุกๆวันตั๊กแตนเขียวจะมากัดเสื้อผ้าของมนุษย์ จนมีอยู่วันหนึ่ง ในขณะที่ตั๊กแตนเขียวกำลังนอนหลับอยู่บนต้นไม้ ก็มีมดตัวหนึ่งเห็นตั๊กแตนเขียวมีปีกที่สวยงามจึงกัดปีกของตั๊กแตนเขียว เมื่อตั๊กแตนเขียวตื่นขึ้นมาก็ตกใจและเสียใจมากที่เห็นปีกของตัวเองเป็นรูโหว่กว้างไม่เหลือความสวยงามไว้เลย ตั๊กแตนเขียวร้องไห้เสียงดังมาก เมื่อตั๊กแตนขาวเห็นก็ถามเพื่อนว่า “เธอร้องไห้ทำไม”ตั๊กแตนเขียวจึงตอบว่า “เธอไม่เห็นปีกฉันเหรอ มันขาดเป็นรูโหว่ ดูไม่สวยเลย” ตั๊กแตนขาวจึงพูดขึ้นว่า “ทีนี้เธอรู้หรือยัง ตอนที่เธอไปกัดเสื้อของมนุษย์ขาด มนุษย์ก็ต้องเสียใจที่เสื้อผ้าของเขาขาด ถึงแม้เป็นเสื้อที่มีสีสวยงาม แต่เมื่อขาดก็ดูไม่สวยเช่นเดียวกับปีกของเธอ” ตั๊กแตนเขียวยังคงร้องไห้และคิดตามคำพูดของเพื่อน แล้วสำนึกผิดในการกระทำของตัวเอง จึงพูดขึ้นว่า “ฉันผิดไปแล้วที่ทำลายของ และยังสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นด้วย ต่อไปนี้ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำนิสัยแบบนี้อีก” ตั๊กแตนเขียวดีใจมากที่เพื่อนกลับใจ จึงพูดขึ้นว่า “ดีแล้วที่เธอสำนึกได้ เรื่องที่ผ่านมาก็ขอให้ผ่านไป เราสามารถที่จะเริ่มต้นใหม่ได้นะ”ตั้งแต่นั้นมาทั้งสองก็เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน ส่วนตั๊กแตนเขียวนั้นถึงแม้ว่าปีกของเขาจะไม่สวย เพราะเป็นรูโหว่ แต่ข้างในจิตใจนั้นสวยงามสง่าเหลือเกิน ทั้งสองจึงเป็นที่รักใคร่ของสัตว์ป่าทุกตัว

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ชีวิตของไตะเดว้

ณ หมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งในชนบท มีผู้คนอาศัยอยู่ไม่กี่ครัวเรือน ผู้คนในหมู่บ้านนี้มีอาชีพทำไร่ และทำสวน หมู่บ้านแห่งนี้มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ชื่อ ไตะเดว้ เป็นคนผิวคล้ำ ตัวสูง เป็นเด็กขยัน ชอบช่วยพ่อแม่ทำไร่ในวันหยุดเรียน เช้าวันเสาร์ ซึ่งเป็นวันหยุดเรียนของไตะเดว้ อากาศแจ่มใสมาก ทั้งสามคนได้กินข้าวด้วยกัน ในระหว่างกินข้าวอยู่นั้น ไตะเดว้ได้พูดขึ้นว่า “พ่อครับ แม่ครับ วันนี้ผมจะไปไร่กับพ่อแม่ด้วยนะครับ” พ่อจึงพูดขึ้นว่า “จะไปทำอะไรในไร่เหรอลูก ยุงเยอะมากๆเลย พ่อเป็นห่วงลูกนะ” ลูกจึงตอบว่า “ผมอยากไปเก็บแตงครับ พ่อไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ ผมจะใส่เสื้อแขนยาวไปครับ” แม่จึงพูดขึ้นว่า “ตามใจลูกก็แล้วกัน กินข้าวเสร็จแล้วเราก็ไปพร้อมกันเลยนะ” ไตะเดว้จึงตอบว่า “ครับแม่”

หลังจากกินข้าวเสร็จแม่ก็เอากระบุงไป พ่อและไตะเดว้ก็สะพายถุงย่ามไป เมื่อไปถึงไร่ไตะเดว้ตื่นเต้นและดีใจมาก เขาเห็นข้าวที่เหลืองอร่าม พริก แตงลูกใหญ่มาก ไตะเดว้ดีใจมากรีบพูดกับแม่ว่า “แม่ครับ ผมจะไปเก็บแตงลูกใหญ่ลูกนั้นนะครับ” พูดพร้อมกับชี้นิ้วไปที่แตง แม่จึงหันไปมองแล้วพูดขึ้นว่า “ได้สิลูก แต่ลูกต้องเดินอย่างระวังหน่อยนะ เพราะเมื่อวานฝนตกพื้นลื่นมาก ส่วนแม่จะเก็บผักใส่กระบุงอยู่แถวนี้รอนะ” ไตะเดว้จึงตอบว่า “ครับแม่”

เมื่อรับคำแม่เสร็จก็เดินไปหาแตงที่มองเห็นแต่ไกล แต่ด้วยความที่อยากไปถึงและอยากเก็บเร็วๆ ไตะเดว้จึงรีบวิ่ง โดยลืมคิดถึงคำเตือนของแม่ ทำให้สะดุดกอข้าว แต่ไม่หกล้มเพราะคว้าต้นข้าวได้ทัน จากนั้นก็วิ่งต่อ โดยไม่ทันดูทางที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ทำให้พลาด เท้าตกลงไปในหลุม แต่ก็ไม่ล้ม เพราะคว้าต้นไม้ไว้ได้ เมื่อใกล้จะถึง โดยไม่ทันระวัง ไตะเดว้าเหยียบใส่ใบแตงกะเหรี่ยงที่เน่าเปื่อย ทำให้ลื่นล้ม ครั้งนี้ไตะเดว้คว้าอะไรไม่ทัน จึงหกล้ม ทำให้เสื้อผ้าสกปรก แต่เขาก็ไม่สนใจ รีบตรงไปเก็บแตงกะเหรี่ยง

เมื่อเก็บเสร็จแล้ว ก็รีบกลับไปหาแม่เถียงนา เมื่อไตะเดว้เห็นแม่ จึงรีบบอกแม่ด้วยความดีใจว่า “แม่ครับ ผมได้แตงมาแล้วครับ ลูกใหญ่ด้วย” เมื่อแม่หันไปเห็นเสื้อผ้าของไตะเดว้สกปรกก็ตกใจมาก รีบถามว่า “ลูกไปทำอะไรมา ทำไมเสื้อผ้าถึงสกปรกแบบนี้” ไตะเดว้จึงตอบว่า “ผมวิ่งหกล้มครับแม่ใบเน่าของแตงกะเหรี่ยงมันลื่นมากครับ” แม่จึงพูดขึ้นว่า “แม่เตือนลูกแล้วใช่ไหม ว่าอย่าวิ่ง เดินดีๆ แล้วเจ็บที่ไหนหรือเปล่าล่ะ” ำดะเดว้จึงตอบว่า “ไม่ได้เจ็บที่ไหนเลยครับ ผมขอโทษครับแม่ ต่อไปผมจะระวังมากกว่านี้ครับ” แม่จึงพูดขึ้นด้วยความเป็นห่วงลูกว่า “ดีแล้วที่ลูกไม่เจ็บ แม่เป็นห่วงลูกมากเลยนะ” ไตะเดว้จึงรับคำแม่ว่า “ครับแม่”ไตะเดว้ยิ้มอย่างมีความสุข ถึงแม้ว่าเสื้อผ้าของเขาจะเปื้อน แต่เขาก็ดีใจ เขาคิดว่าในเย็นวันนี้เขาจะเอาแตงกลับไปที่บ้านและจะกินแตงร่วมกับพ่อแม่อย่างมีความสุขใจ เพราะไตะเดว้ชอบกินแตงมากๆไตะเดว้ตั้งใจไว้ว่า เย็นนี้เขาจะกินแตงกับพ่อแม่อย่างมีความสุข

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไร

ลิงอยากได้กระบุง

มีป้าคนหนึ่งชื่อ หน่ออิ เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ แข็งแรง มีอาชีพทำไร่ ทำสวน แต่ละปีหน่ออิจะปลูกข้าวปลูกผัก เช้าวันหนึ่งอากาสแจ่มใส น่างอี้ตื่นขึ้นมาพร้อมกับฮัมเพลงเบาๆ น่างอี้ล้างหน้า ทำอาหาร แล้วก็กินทานข้าว หลังจากกินข้าวเสร็จ น่างอี้ คิดว่าจะไปเก็บผักในสวน จึงห่อข้าวไว้เพื่อที่จะนำไปกินในสวนด้วย เพราะสวนอยู่ไกลจากบ้านมาก หน่ออิหยิบกระบุงและมีดติดตัวไปแล้วเดินไปที่สวน ในระหว่างทางมีสัตว์มากมายส่งเสียงร้องเป็นระยะๆ น่างอี้เห็น นก จั๊กจั่น และลิง ขณะนั้นเองน่างอี้ก็นึกขึ้นได้ว่าไม่ได้เอาอาหารที่เตรียมไว้มาด้วย น่างอี้ตั้งใจจะกลับไปอาหารที่บ้านแต่ก็ไม่อยากแบกกระบุงไปด้วยเพราะกระบุงทั้งใหญ่และหนัก น่างอี้จึงวางกระบุงไว้ข้างทางในป่า แล้วก็กลับไปเอาอาหารที่บ้าน

เมื่อน่างอี้ลับมาก็ต้องตกใจที่ไม่เห็นกระบุง น่างอี้สงสัยว่ากระบุงหายไปไหน มีใครมาขโมยวางไว้ที่อื่นหรือเปล่า น่างอี้คิดไปต่างๆนาๆ จึงเดินหากระบุงในปา ในระหว่างนั้นเองน่างอี้ก็ได้ยินเสียงบนต้นไม้ น่างอี้ก็มองขึ้นไปบนต้นไม้เห็นลิงตัวหนึ่งอยู่บนต้นไม้ ในมือของลิงนั้นได้ถือกระบุงของน่างอี้ น่างอี้จึงถามลิงว่า “เจ้าลิง เจ้าเอากระบุงของฉันไปทำไม” ลิงตอบว่า “กระบุงของท่านเหรอ ฉันไม่รู้หรอก ฉันนึกว่าไม่มีเจ้าของ เพราะเห็นวางอยู่ในป่าข้างๆทาง ฉันจึงเก็บไว้จะเอาไว้ใส่ผลไม้เป็นเป็นวันอื่น” น่างอี้จึงพูดว่า “กระบุงของฉันเอง ฉันจะไปเก็บผักในสวน แต่ลืมอาหารไว้ที่บ้าน จึงกลับไปเอาแต่ไม่อยากเอากระบุงไปด้วยเพราะกระบุงใหญ่และหนัก ไม่อยากแบกไปด้วย”

ลิงจึงตอบว่า“ถ้าเป็นของท่านก็เอากลับไปเถอะถึงฉันอยากได้แต่ไม่ใช่ของฉัน ฉันก็ไม่เอาหรอก ตอนแรกคิดว่ากระบุงนี้ไม่มีเจ้าของ” ว่าแล้วลิงก็โยนกระบุงให้น่างอี้ น่างอี้รับไว้แล้วกล่าวกับลิงว่า “ขอบคุณมากนะ เจ้าช่างเป็นลิงที่แสนดีจริงๆเลย” เมื่อน่างอี้ได้กระบุงคืนแล้ว นางก็ใส่อาหารลงในกระบุงแล้วเดินไปสวนด้วยความสุขใจ

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ม้างแด้กับลูกน่างแอว้

ม้างแด้ เป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ ชอบช่วยเหลือคนอื่น ม้างแด้มีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ น่างแอว้ อายุ 6 ปี เป็นเด็กหน้าตาน่ารัก ผิวขาว ต่างจากพ่อที่ผิวคล้ำ เพราะน่างแอว้เหมือนกับแม่ แม่ของน่างแอว้เป็นคนผิวขาว แม่ของน่างแอว้ตายตั้งแต่น่างแอว้อายุได้ขวบเดียว ม้างแด้จึงต้องทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน

เช้านี้ม้างแด้จะออกไปทำสวนซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไม่เท่าไหร่ ก่อนไปจึงพูดกับน่างแอว้ว่า “ลูกจ๋า วันนี้พ่อจต้องไปทำสวนนะ พ่อจะไปไม่นานหรอก ลูกอยู่บ้านช่วยกวาดเล้าไก่ให้สะอาดด้วยนะและอย่าเล่นอะไรที่อันตรายเด็ดขาดนะ” น่างแอว้รับคำพ่อ “จ้ะพ่อ ลูกจะกวาดและลูกจะไม่เล่นสิ่งอันตรายเลย” “ดีจ้ะลูกคนเก่งของพ่อ งั้นพ่อจะไปทำงานแล้วนะ” แล้วพ่อก็เดินไปในสวนด้วยความสบายใจ

เมื่อพ่อไปทำงานแล้ว น่างแอว้จึงเก็บกวาดและทำ ความสะอาดรอบๆเล้าไก่ กองเศษไม้และขยะไว้เป็นกอง น่างแอว้ตั้งใจว่าเขาจะเผาขยะ เพราะไม่อย่างนั้นไก่จะมาคุ้ยเขี่ย ขยะจะกระจาย และก็ก็จะสกปรกเหมือนเดิม ดังนั้นน่างแอว้จึงขึ้นไปเอาไม้ขีดไฟบนบ้านแล้วลงมาเผาขยะที่ได้กองไว้ น่างแอว้ไม่ได้ระวังลืมนึกถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น เผาไปได้สักพักเมื่อไฟ ก็แรงขึ้นเรื่อยๆ จนลุกไหม้เล้าไก่ น่างแอว้ตกใจมาก ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ร้องไห้ น่างแอว้กลัวไฟจะไหม้หลังคาบ้านด้วย เพราะเล้าไก่อยู่ใกล้กับบ้านมาก

ขณะนั้นเอง ม้งแด้อยู่ในสวน ก็มองเห็นควันไฟใกล้กับบ้านของเขามาก ม้างแด้ตกใจ จึงรีบวิ่งไปกลับบ้าน เมื่อไปถึงก็เห็นไฟไหม้เล้าไก่ และกำลังจะลามไปไหม้บนหลังคาบ้านแล้ว ม้างแด้จึงรีบไปเอาน้ำมาดับไฟทันที เมื่อไฟดับแล้วจึงเดินเข้าไปหาน่างแอว้ที่กำลังตกใจและร้องไห้อยู่ พร้อมกับปลอบว่า “ลูกพ่อ ไม่ต้องกลัวแล้วนะ พ่อกลับมาช่วยแล้ว เป็นอะไรไหม”

น่างแอว้จึงตอบว่า “หนูไม่เป็นอะไรหรอกค่ะพ่อ แต่หนูตกใจ ไม่คิดว่าไฟจะไหม้ขนาดนี้” ม้างแด้จึงตอบว่า “ดีแล้วที่ลูกไม่เป็นอะไร แต่คราวหน้าลูกไม่ต้องจุดไฟแบบนี้อีกนะ เพราะมันอันตราย อาจไหม้บ้านเราก็ได้ ” น่างแอว้จึงตอบพ่อว่า “ค่ะพ่อ”แล้วพ่อก็อุ้มน่างแอว้ขึ้นไปบนบ้านด้วยความรักและความเป็นห่วง หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น
น่างแอว้ไม่เคยจุดไฟหรือเล่นไฟอีกเลย

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ฤดูหนาวที่แสนสุข

เช้าของฤดูหนาววันหนึ่ง ในเดือนธันวาคม อากาศหนาวเย็น มีกมอกลงหนา ที่หมู่บ้านสัตว์ป่าแห่งหนึ่ง มีสัตว์ป่าต่างๆช่วยกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง คุณลุงหมีซึ่งเป็นผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน ที่ทุกคนนนับถือได้บอกให้ทุกคนช่วยกันจัดงานคริสตมาสในหมู่บ้าน หมูน้อย กระต่าย นกน้อย ลิงน้อย และสัตว์ทุกตัวร่วมมือกันเป็นอย่างดี

เมื่อถึงวันคริสตมาส หมูน้อย กระต่ายน้อย นกน้อย ลิงน้อย และสัตว์ต่างๆมาร่วมงานกัน คุณลุงหมีบอกให้ทุกคนนำของขวัญมาคนละชิ้น เพื่อจับฉลากกัน นอกจากนั้นมีอาหารเลี้ยงผู้ที่มาร่วมงาน และมีกองไฟกองใหญ่ที่ให้ความอบอุ่นแก่ทุกๆคน เมื่อถึงเวลาจับฉลาก สัตว์ทุกตัวก็รีบวิ่งขึ้นบนเวที แต่ละตัวก็ได้ของขวัญที่ต่างกัน หมูน้อยได้เสื้อแขนยาว กระต่ายน้อยได้หมวก นกน้อยได้ถุงเท้า และลิงน้อยได้ถุงมือของส่วนคุณลุงหมีนั้นจับฉลากได้ผ้าห่มผืนใหญ่ของคุณหนอนผลไม้

และแล้วงานเทศกาลคริสตมาสช่วงฤดูหนาวของสัตว์ป่าแห่งนี้ได้ผ่านพ้นไปอย่างมีความสุข ถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคในเรื่องความหนาว ที่หนาวจนเข้าถึงกระดูก แต่สัตว์ทุกตัวก็ได้ร่วมงานกันอย่างสนุกสนาน และมีความสุข แต่ละตัวได้ถือกล่องของขวัญเดินทางกลับบ้านพร้อมกับรอยยิ้มที่สดใส อันเกิดจากความสุขในช่วงฤดูหนาวของปีนี้นั่นเอง

แต่งเรื่องโดย น.ส.นิภา หรือ

หนูในนา

มีหนูอยู่ครอบครัวหนึ่ง มีลูก 3ตัว อาศัยอยู่ในนา พ่อแม่จะบอกกับลูกเสมอว่าอย่าออกไปให้คนเห็นเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นครอบครัวจะต้องเดือดร้อนและเป็นอันตราย ทุกวันพ่อกับแม่จะออกไหาอาหารให้ลูกกิน แต่บางวันแม่จะอยู่เฝ้าบ้าน เพื่อดูแลลูกๆ เช้าวันทั้งพ่อและแม่ออกไปหาอาหารด้วยกัน ก่อนไปแม่ได้สั่งลูกว่า “อย่าออกไปเที่ยวไกลนะ เดี๋ยวคนจะเห็นเรา เราจะต้องย้ายที่อยู่ทันที่”ลูกทั้งสามก็รับคำของแม่ทุกตัว

หลังจากที่พ่อกับแม่ออกไปแล้ว ลูกทั้งสามก็อยู่แต่ในบ้าน แต่หนูตัวสุดท้องอยากเห็นคนทำงานที่ในนาว่าทำอะไรบ้าง ทำให้นอนไม่หลับ แต่ในขณะที่พี่ทั้งสองตัวกำลังหลับอยู่ หนูตัวสุดท้องจึงหนีไปดูคน มันเห็นคนกำลังเกี่ยวข้าวและร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน มีการร้องเพลงด้วย หนูตัวสุดท้องตื่นเต้นมาก แต่ต้องรีบกลับไปที่บ้านก่อนที่พี่จะตื่น และพ่อแม่กลับทุกๆวันหนูตัวสุดท้องก็จะหนีไปดูคนทำนาในช่วงที่พ่อแม่ออกไปหาอาหาร และพี่กำลังหลับอยู่

มีอยู่วันหนึ่งหนูตัวสุดท้องก็หนีไปดูคนทำนาแต่วันนี้โชคไม่ดี มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามาหามัน มันตกใจมากจึงรีบวิ่งหนี เด็กผู้ชายก็รีบวิ่งไล่จับ หนูตัวสุดท้องจึงวิ่งลงไปในบ่อน้ำ ทำให้เด็กผู้ชายไม่เห็นและจากไป เมื่อเด็กผู้ชายกลับไปแล้ว หนูตัวสุดท้องจึงออกจากบ่อแล้วรีบวิ่งกลับบ้านด้วยความกลัว

เมื่อไปถึงบ้านก็เจอพ่อ แม่ และพี่กำลังรออยู่ แม่ตกใจมากที่เห็นลูกตัวเปียกปอนจึงถามด้วยความเป็นห่วงว่า “ลูกไปทำอะไรมา ทำไมตัวเปียกอย่างนี้”หนูตัวสุดท้องจึงตอบด้วยความสำนึกผิดว่า “ผมขอโทษครับที่ทำให้ทุกคนเป็นห่วง ผมหนีไปดูคนทำนา แต่มีเด็กคนหนึ่งมาเห็นผม แล้ววิ่งไล่จับผมจึงหนีลงในไปบ่อทำให้ตัวเปียกอย่างนี้ครับเมื่อเด็กไปแล้ว ผมจึงออกจากบ่อ” แม่จึงบอกว่า “ต่อไปลูกอย่าทำแบบนี้อีกนะ ลูกจะต้องเชื่อฟังพ่อและแม่ เราจะได้ไม่เดือดร้อน เข้าใจไหม” หนูตัวสุดท้องจึงตอบว่า “ครับแม่ ต่อไปผมจะเชื่อฟังพ่อแม่ครับ”

หนูตัวพี่จึงพูดขึ้นว่า “ทีนี้เราจะทำยังไงกันดีครับ คนเห็นเราแล้ว สักวันหนึ่งคงเจอบ้านเรา แล้วต้องทำร้ายแน่ๆเลย” พ่อจึงพูดขึ้นว่า “พรุ่งนี้เราจะต้องไปหาที่อยู่ใหม่ เราอยู่ที่นี่ไม่ได้แล้ว” ทุกคนเห็นด้วยกับสิ่งที่พ่อพูด

เช้าวันรุ่งขึ้น ครอบครัวหนูก็ได้ย้ายไปอยู่ที่บ้านใหม่ ตั้งแต่นั้นมาครอบครัวนี้ก็ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข เพราะหนูตัวสุดท้องไม่เคยหนีเที่ยวอีกเลย

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ความภูมิใจของ มึงไย้

หมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง ชาวบ้านจะชอบทอผ้า บางคนทอผ้าเพื่อใส่เอง แต่บางคนก็ทอเพื่อขาย แต่มีผู้หญิงสาวคนหนึ่ง ชื่อ มึงไย้ เป็นคนผิวขาว ผอม และสูง เป็นผู้หญิงที่ขี้เกียจ และไม่ชอบทอผ้า เพราะคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นสำหรับเขา วันหนึ่งมึงไย้ไปหาเพื่อนที่ชื่อ ไย้แล้ ซึ่งเป็นคนตัวสูง เมื่อไปถึงมึงไย้เห็นไย้แล้ใส่เสื้อที่มีลวดลายสวยงามมาก มึงไย้จึงถามไย้แล้ว่า “เธอเอาเสื้อมาจากไหน ทำไมสวยจังเลย ฉันอยากมีใส่บ้างจัง” ไย้แล้จึงตอบว่า “ฉันเป็นคนทอเสื้อเอง ถ้าเธอชอบเธอก็ต้องฝึกทำเองสิ บางทีเธออาจทำได้สวยกว่าฉันก็ได้” แต่มึงไย้ตอบว่า “ไม่หรอก ฉันไม่ชอบทอผ้า ฉันให้คนอื่นทอให้ฉันก็ได้”

ว่าแล้วมึงไย้ก็กลับบ้านไปหายายและขอร้องยายว่า “ยายจ๋า ทอเสื้อให้ฉันหน่อยได้ไหม ฉันอยากได้เสื้อเหมือนกับไย้แล้จังเลย”ยายจึงตอบว่า “ไม่ได้หรอก ถ้าหลานยากได้ก็ต้องทอเอง ยายจะสอนให้” แต่มึงไย้ตอบว่า “ไม่เอาหรอก หนูไม่ชอบทอผ้า ถ้ายายไม่ทอให้ หนูจะไปขอคนอื่นก็ได้”แล้วมึงไย้ก็เดินลงจากบ้านไปหาป้าที่อยู่อีกบ้านหนึ่ง เมื่อไปถึงก็เห็นป้านั่งทอผ้าอยู่ จึงพูดกับป้า “ป้าจ๋า ช่วยทอเสื้อที่เหมือนกับไย้แล้ให้หนูหน่อยได้ไหมค่ะ ” ป้าจึงตอบว่า “ไม่ได้หรอก ถ้าอยากได้ก็ต้องทอเอง ป้าจะสอนให้” มึงไย้ทำหน้าเบื่อแล้วพูดว่า “ไม่เอาหรอกค่ะ หนูไม่ชอบทอผ้า หนูให้แม่ทอให้ก็ได้” ว่าแล้วก็กลับบ้าน

มึงไย้เห็นแม่ทำอาหารอยู่จึงพูดกับแม่ว่า “แม่จ๋า ทอเสื้อให้หนูหน่อยได้ไหมคะ วันนี้หนูเห็นไย้แล้ใส่เสื้อลวดลายสวยมากเลย หนูอยากมีเสื้อสวยๆใส่บ้าง” แม่จึงตอบว่า “ถ้าลูกอยากได้ ต้องทอเอง แม่จะสอนให้ทำ แต่แม่ไม่ทอให้เด็ดขาด เพราะลูกโตแล้ว สามารถทอเองได้แล้ว” แล้วมึงไย้คิดมากตลอดทั้งคืน เพราะอยากได้เสื้อสวยๆ ทำให้นอนไม่หลับ มึงไย้จึงตัดสินใจที่จะทอผ้าเอง เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากกินข้าวเสร็จมึงไย้จึงพูดกับแม่ว่า “แม่จ๋า วันนี้สอนหนูทอผ้าด้วยนะค่ะ ลูกอยากมีเสื้อสวยๆใส” แม่จึงตอบด้วยความดีใจว่า “ได้จ้ะลูก”

จากนั้นแม่ก็สอนมึงไย้ตั้งแต่เรียงฝ้าย จนถึงการทอผ้าและการทำลวดลายต่างๆ มึงไย้ตั้งใจฟังและทำตามที่แม่สอนทุกวันจนทอเสื้อเสร็จ มึงไย้ก็ใส่เสื้อที่ตัวเองทอ เพื่อนๆเห็นก็ถามว่าใครเป็นคนทอให้ มึงไย้จึงตอบด้วยความภาคภูมิใจว่าเป็นคนทอเอง ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เมื่อว่างจากการทำงานเมื่อไหร่ มึงไย้ก็จะทอผ้าเสมอ จนฝีมือการทอผ้าของมึงไย้ดีขึ้นเรื่อยๆ จนมีคนมาขอซื้อ มึงไย้จึงทอผ้าขาย ทำให้มีคนมากมายที่รู้จักมึงไย้ มึงไย้ดีใจและภูมิใจในตัวเองมาก

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ปีใหม่กะเหรี่ยง

มีเด็กผู้ชาย 3 คน ชื่อ ม้างโนะ ม้างโจ้ ม้างดีง ทั้งสามคนเป็นเด็กผู้ชายที่ตัวสูง และชอบหัวเราะมาก วันนี้ทั้งสามคนรู้สึกดีใจมาก เพราะว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นวันขึ้นปีใหม่ของกะเหรี่ยง ม้างโนะชวนเพื่อนทั้งสองมานอนค้างที่บ้านด้วยกัน เพราะพรุ่งนี้เช้าแม่ของม้างโนะจะตำข้าวปุก ส่วนแม่ของม้างโจ้จะทำแกงไก่ และแม่ม้างดีงจะทำแกงหมู เมื่อมาถึงบ้าน ม้างโนะบอกกับแม่ว่า “แม่ครับ แช่ข้าวเหนียวเยอะๆนะครับ พรุ่งนี้เช้าพวก เราจะตำเองครับ” แม่ม้างโนะตอบว่า “ได้สิจ๊ะ เด็กๆ” แล้วแม่ม้างโนะก็แช่ข้าว

ตอนกลางคืน เด็กทั้งสามคนนอนไม่หลับเลยเพราะคิดถึงพรุ่งนี้เช้าที่จะได้ตำข้าวปุก ได้กินไก่และหมูอร่อยๆเมื่อได้ยินเสียงไก่ขัน ม้างโจ้รีบปลุกแม่ “แม่ครับ นึ่งข้าวไหมครับ พวกเราจะได้ตำข้าวปุกครับ” แต่แม่ยังไม่อยากตื่น เด็กทั้งสามก็พยายามเรียกอยู่เรื่อยๆ จนแม่ตื่น แล้วจุดไฟนึ่งข้าว เด็กทั้งสามจึงนั่งผิงไฟ เมื่อข้าวสุก เด็กทั้งสามคนก็รีบนำไปตำในครกตำข้าว ทั้งสามคนเปลี่ยนกันตำเรื่อยๆ จนถึงคราวม้างดีง ม้างดีงตำเร็วมากโดยไม่ทันระวัง ไม้ที่ใช้ตำข้าวปุกจึงโดนหัวของม้างดี เพื่อนทั้งสองคนหัวเราะดังมาก ม้างดีเองก็หัวเราะเช่นกัน เพราะสนุกมากจนไม่รู้สึกเหนื่อยหรือเจ็บหัวเลย เมื่อตำข้าวปุกเสร็จ เด็กๆก็กินด้วยกัน แต่ก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน ม้างดีงพูดกับทุกคนว่า “ถ้าสว่างแล้ว ให้ไปกินข้าวที่บ้านของฉันนะ เพราะพ่อของฉันฆ่าหมูตัวใหญ่มากเลย” ทุกคนก็รับคำ แล้วแยกย้ายกัน

เมื่อสว่างแล้วครอบครัวของม้างโจ้และม้างโนะก็ไปกินข้าวที่บ้านม้างดีง แม่ม้างโจ้เอาแกงไก่กิน ส่วนแม่ม้างโนะนั้นก็เอาข้าวปุกไปกินด้วยกัน ทุกคนกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย โดยเฉพาะเด็กๆมีความสุขมากที่ได้กินอาหารอร่อยหลายๆอย่าง ในช่วงเทศกาลขึ้นปีใหม่ เด็กๆจะมีความสุขและตื่นเต้นมาก เหมือนกับขึ้นปีใหม่ในปีนี้ เด็กมีความสุขและตื่นเต้นมากเช่นกัน

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

โรงเรียนสะอาด

ณ.โรงเรียนแห่งหนึ่งในชนบท มีอาคารหลังเดียวสำหรับห้องเรียนเดียวเท่านั้น เพราะเด็กนักเรียนมีจำนวนน้อย นักเรียนทุกคนจึงเรียนรวมกันอยู่ในห้องเดียวกัน โดยมีครูเพียงคนเดียวในโรงเรียน วันหนึ่งครูให้นักเรียนทุกคนช่วยกันทำความสะอาดโรงเรียน บางคนก็กวาด บางคนเก็บขยะ และบางคนก็ตัดหญ้า มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อ มึงฌี้ เป็นเด็กขยันมาก ชอบกวาดห้อง ถูห้อง ทำความสะอาดทุกวัน ในขณะที่โจ้บองซึ่งเป็นเด็กผู้ชาย เป็นคนที่ขี้เกียจ

เมื่อเห็นมึงฌี้ทำงานจึงพูดขึ้นว่า “นี่ มึงฌี้เธอไม่เหนื่อยหรือเบื่อเลยเหรอ ที่มาทำความสะอาดทุกวัน ”มึงฌี้จึงตอบว่า “ฉันไม่เบื่อหรอกโจ้บอง โรงเรียนก็เป็นเหมือนบ้านของเรา เป็นสถานที่ที่ให้ความรู้แก่เรา เราต้องช่วยกันรักษาความสะอาดนะ” แต่โจ้บองตอบว่า “ไม่เห็นจะต้องทำเลย ไม่ใช่บ้านเราสักหน่อย” ว่าเสร็จแล้วโจ้บองก็เดินหนีไป ไม่ช่วยทำงานเลย มึงฌี้ได้แต่มองตามโจ้บองด้วยความไม่สบายใจ

วันหนึ่งมีการประกวดโรงเรียนสะอาด โรงเรียนของมึงฌี้ก็ร่วมเข้าประกวดด้วย ผลปรากฏว่า โรงเรียนมึงฌี้ชนะเลิศในด้านความสะอาด จนได้รับรางวัลดีเด่น มึงฌี้และครูดีใจมาก แต่เมื่อมองไปที่โจ้บอง เห็นโจ้บองทำหน้าซึมเศร้า มึงฌี้จึงถามว่า “โจ้บอง นายไม่ดีใจเหรอที่โรงเรียนของเราชนะเลิศ” โจ้บองจึงตอบว่า “ดีใจสิ แต่ฉันละอายใจเหลือเกินที่ไม่ช่วยเพื่อนทำความสะอาดโรงเรียน และยังว่าเธอด้วย ฉันขอโทษนะ” มึงฌี้จึงตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอก เรื่องมันผ่านมาแล้วให้มันผ่านไป แต่ต่อไปก็ช่วยทำความสะอาดโรงเรียนได้ไม่ใช่เหรอ” โจ้บองจึงตอบว่า “จริงด้วย ต่อไปนี้ฉันจะไม่ขี้เกียจอีก ฉันจะช่วยทุกคนทำความสะอาดโรงเรียนนะ” เพื่อนๆทุกคนดีใจมากที่เห็นโจ้บองกลับใจ

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา โจ้บองจะมาโรงเรียนตั้งแต่เช้า มาช่วยมึงฌี้และเพื่อนๆทำความสะอาดโรงเรียน กวาดห้อง ถูห้อง กวาดโรงเรียนทำให้โรงเรียนนี้ดูสะอาด และน่าอยู่ ใครๆที่เห็นก็ชมว่าโรงเรียนสะอาดและน่าอยู่ทุกคน

แต่งเรื่องโดย น.ส.นัดดา ศรีสุข

ต้นไผ่เพื่อนรัก

หมู่บ้านเล็กแห่งหนึ่ง มีเด็กผู้ชายสองคนที่เป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งชื่อ ไป๊ะ เป็นคนผอมสูง ผิวคล้ำ อีกคนหนึ่งชื่อแกล้ะ ซึ่งเป็นคนอ้วนสูง และผิวขาว วันหนึ่งเด็กทั้งสองชวนกันไปในป่า ทั้งสองนำมีดไปด้วยเพื่อไปตัดไม้ไผ่นำมาทำเป็นกระท่อมเล็กๆ สำหรับเด็กเล่น เมื่อไปถึงในป่า ทั้งสองเห็นกอไผ่อยู่สองกอ กอหนึ่งเป็นไผ่ที่โตแล้วสามารถนำไปใช้งานได้ แต่อีกกอหนึ่งยังเป็นไผ่ขนาดเล็กอยู่ ยังไม่สามารถใช้งานได้ ไป๊ะพูดกับแกล้ะว่า “เธอไปตัดไผ่ที่โตกอนั้นนะ ส่วนฉันจะตัดไผ่กอเล็กนี้” แกล้ะจึงทำตามที่ไป๊ะพูด แล้วก็เดินไปไผ่ใหญ่ ไป๊ะจึงรีบตัด ไผ่กอเล็กทันที

ในทันใดนั้น ไป๊ะก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นว่า“โอ๊ย อย่าตัดฉันเลย เพราะต้นฉันยังเล็กอยู่ เธอไปตัดกอใหญ่นั้นดีกว่า” ไป๊ะตกใจมาก มองหาเสียงที่ได้ยิน แต่ก็ไม่เจอ แต่แล้วไป๊ะก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นอีกว่า“ฉันคือไผ่ที่เธอกำลังตัดอยู่ไง” ไป๊ะยิ่งแปลกจึงพูดขึ้นว่า “ไผ่พูดได้ด้วยเหรอ แปลกจริงๆเลย”ต้นไผ่จึงตอบไป๊ะว่า “ทำไมฉันจะพูดไม่ได้ ฉันก็เป็นสิ่งมีชีวิตนะ” ไป๊ะได้ยิน จึงร้องเรียกแกล้ะ เมื่อแกล้ะมาถึง ไป๊ะจึงพูดว่า “แกล้ะ เธอมาดูต้นไผ่นี่สิ มันพูดได้ด้วย” ต้นไผ่จึงตอบว่า “ทำไมฉันจะพูดไม่ได้ ฉันก็มีชีวิตนะ อย่าตัดนฉันเลยนะ ไปตัดต้นไม้ไผ่ที่ใหญ่กว่าฉันนะ” แต่ทั้งสองก็ไม่สนใจ จึงตอบว่า “ฉันจะตัดเธอนี่แหละ เพราะเธอพูดได้”ว่าแล้วทั้งสองก็ลงมือตัดต้นไผ่ โดยไม่ฟังเสียงต้นไผ่เลย ทั้งแล้วสองได้ไม้ไผ่แล้วก็นำไปทำกระท่อมเล็กๆ

วันหนึ่งทั้งสองได้ชวนกันไปในป่า ระหว่างเดินทางอยู่นั้น แดดร้อนจัดมาก ทำให้ทั้งสองรู้สึกเหนื่อย และอยากพักผ่อน แต่ไม่มีต้นไม้ที่จะให้ความร่มรื่นเลย ทั้งสองนึกขึ้นได้ว่ายังมีกอไผ่ที่สามารถให้ความร่มรื่นแก่เขาได้ ทั้งสองจึงเข้าไปอยู่ใต้กอไผ่ แล้วพูดขึ้นว่า “ต้นไผ่จ๋า ฉันขอโทษนะที่เคยตัดต้นไผ่ตอนยังเล็ก ทั้งที่ต้นไผ่เตือนฉันแล้ว และเธอก็มีประโยชน์ต่อเรามาก” ต้นไผ่จึงตอบว่า“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ ต่อไปนี้เธอก็ไม่ต้องตัดไผ่ที่ยังเล็กอยู่นะ รอให้ใหญ่หรือโตก่อนแล้วค่อยตัด เหมือนฉันตอนนี้ไง เธอสามารถตัดได้เลย” ทั้งสองจึงตอบว่า “ขอบคุณมากนะไผ่ที่ไม่โกรธเราทั้งสอง คน” ไม้ไผ่จึงตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ แต่เธอทั้งสองคนต้องมาหาฉันบ่อยๆนะ ” ทั้งสองคนจึงพูดขึ้นว่า “ได้จ้ะต้นไผ่ ต่อไปนี้ฉันจะมาเป็นเพื่อนคุยทุกวันเลย” หลังจากนั้นเป็นต้นมา ไป๊ะกับแกละก็ไปหาต้นไผ่ทุกวัน จนสนิทสนมกันกลายเป็นเพื่อนที่รักกันในที่สุด

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ม้างโนะกับม้างไป้ะ

ม้างโนะ เป็นผู้ชายที่ผอมสูง ผิวคล้ำ ส่วนม้างไป้ะ เป็นผู้ชายที่อ้วนเตี้ย ผิวขาว ทั้งสองคนเป็นเพื่อนสนิทกัน ไปด้วยกันตลอด โดยเฉพาะเวลาไปหากิน เย็นนี้ก็เหมือนกันม้างโนะชวนม้างไป้ะ “วันนี้เราไปหาปูในลำห้วยกันดีไหม ฉันอยากกินปูมากเลย”ส่วนม้างไป้ะตอบว่า “ไปก็ได้ แต่ฉันจะหาแต่เขียดอย่างเดียว เพราะฉันไม่ชอบกินปูไม่มีเนื้อ มีแต่กระดูกและก้าม”ม้างโนะตอบม้างไป้ะว่า “ส่วนฉันจะหาปูไม่จับเขียดเด็ดขาด ” เย็นวันนั้นทั้งสองก็เตรียมไฟฉายและไปหาปูและเขียดในลำห้วย

เมื่อทั้งสองไปถึงลำห้วยก็ตกลงกันว่าจะไปคนละทาง ม้างโนะไปทางทิศใต้ ส่วนม้างไป้ะจะไปทางทิศเหนือเมื่อตกลงกันได้แล้ว ม้างโนะจึงพูดว่า “ม้างไป้ะ เมื่อเราหาได้เต็มย่ามแล้วเรากลับมาเจอกันที่นี่นะ” ม้างไป้ะจึงตอบว่า “ก็ได้ เราจะกลับมาเจอกันที่นี่”ทั้งสองก็แยกย้ายกันไป ม้างโนะไปทางทิศใต้เพื่อหาปูแต่ไม่เจอปูเลย ส่องไฟฉายไปทางไหนก็เห็นแต่เขียดอย่างเดียว ไม่เจอปูเลยสักตัว ถึงม้างโนะจะไม่ชอบกินเขียด แต่เมื่อหาปูไม่เจอ จึงจับเขียดแทน เพราะเขาคิดว่ายังดีกว่าไม่มีอะไรกลับบ้านเป็นอาหาร

ส่วนม้างไป้ะนั้น เมื่อไปทางทิศเหนือของลำห้วย ก็หาเขียดไม่เจอ ไปทางไหนก็เจอแต่ปู ถึงเขาจะไม่ชอบกินปูเมื่อไม่มีเขียดม้างไป้ะจึงต้องจับปู เพราะเขาคิดว่ายังดีกว่าไม่มีอะไรกลับบ้านเป็นอาหาร เมื่อทั้งสองคนหาได้เต็มย่ามก็มาเจอกันตามที่ได้นัดกันไว้ ม้างโนะจึงถามม้างไป้ะว่า “ม้างไป้ะ หาเขียดได้เยอะไหม” ม้างไป้ะจึงตอบว่า “ฉันไหาเขียดไม่ได้เลย หาได้แต่ปู” ม้างโนะก็พูดว่า “ฉันก็เหมือนกัน หาปูไม่ได้เลย ได้แต่เขียดเต็มย่ามเลย แล้วเราจะทำยังไงกันดี”

ทั้งสองคนจึงนั่งลงแล้วคิดด้วยกัน แล้วม้างไป้ะก็คิดขึ้นได้จึงพูดขึ้นว่า“ม้างโนะฉันคิดออกแล้ว ว่าจะทำยังไง” ม้างโนะจึงถามว่า “ทำยังไงเหรอ” ม้างไป้ะจึงตอบว่า “ก็ในเมื่อนายไม่ชอบกินเขียดนายก็เอาเขียดให้ฉันสิ ส่วนฉันไม่ชอบกินปู ฉันก็จะให้ปูนาย นายว่าดีไหม” ม้างโนะตอบด้วยความดีใจว่า “จริงด้วย เป็นความคิดที่ดีมากเลย” แล้วทั้งสองจึงแลกกัน เมื่อแลกกันเสร็จแล้วทั้งสองก็เดินทางกลับบ้านด้วยความสุขและสบายใจ

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

โจ้ไม่เชื่อฟังพ่อ

หมู่บ้านในชนบทแห่งหนึ่ง มีต้นไม้ที่ผลัดใบลงมามากมาย เพราะเริ่มจะเข้าฤดูร้อนแล้ว ในช่วงนี้ชาวบ้านก็จะเตรียมกันหาพื้นที่ทำไร่ มีครอบครัวหนึ่ง มี พ่อ แม่ และลูกชาย ชื่อ โจ้ โจ้เป็นเด็กที่มีนิสัยอยากรู้อยากเห็น ผมดำ ตัวสูง อายุประมาณ 8 ปี เช้านี้พ่อเตรียมที่จะไปตัดไม้และหญ้าในไร่ เพราะหาที่ได้แล้ว หลังจากกินข้าวเสร็จพ่อก็เตรียมตัวไปไร่ โจ้ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ อยากไปด้วย จึงถามพ่อว่า “พ่อครับ ผมอยากไปกับพ่อครับ” พ่อจึงตอบว่า “อยากไปก็ไปสิ เพราะวันนี้แม่ไม่ได้ไปด้วย ต้องตำข้าวอยู่ที่บ้าน” โจ้จึงตอบด้วยความดีใจว่า “เย้ ได้ไปเที่ยวในป่าแล้ว” แต่ก่อนที่จะไป แม่ได้พูดกับโจ้ด้วยความเป็นห่วงว่า “ในป่ามีสัตว์อันตรายมากนะโจ้ ระวังตัวด้วย “ครับแม่” โจ้รับคำด้วยความดีใจ แล้วไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นออกมาหาพ่อที่กำลังรออยู่หน้าบ้าน เมื่อทั้งสองพร้อมแล้วก็ออกเดินทาง

เมื่อถึงไร่พ่อก็ตัดต้นไม้ใหญ่ในไร่ ส่วนโจ้ก็ตัดต้นไม้เล็กๆ ตัดได้สักพักใหญ่แดดก็ออก โจ้ร้อนมาก จึงบอกกับพ่อว่า “พ่อครับ ผมขอไปหลบใต้ร่มไม้หน่อยนะ ผมร้อนเหลือเกิน” พ่อจึงตอบว่า “ไปพักเถอะลูก แต่อย่าไปไกลนะ” โจ้รับคำเสร็จก็เดินไปหลบอยู่ใต้ต้นไม้ที่อยู่ใกล้กับพ่อ โจ้เข้าไปมองในป่ามีต้นไม้ใหญ่เยอะมาก จึงไปหลบใต้ต้นไม้ใหญ่อีกต้นหนึ่ง เมื่อยืนได้สักครู่ก็เห็นต้นไม้ใหญ่อีกต้นหนึ่งที่อยู่ไกลอีกหน่อยร่มรื่นมาก ก็เดินไปหลบอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่นั้น โจ้ก็ทำอย่างนี้เรื่อยๆจนไกลจากพ่อ โจ้มองไม่เห็นพ่อ จึงมองหาพ่อรอบๆป่า

ทันใดนั้นโจ้ก็เจอรังผึ้งที่อยู่บนต้นไม้ไม่สูงนัก มีน้ำผึ้งสีเหลืองย้อยลงมา ด้วยความอยากกินโจ้จึงปีนขึ้นไปเพื่อเก้บรังผึ้ง ทันใดนั้นเองผึ้งก็ต่อยโจ้ บางตัวก็ต่อยที่หู ที่จมูก ที่หัว โจ้ตกใจมากจึงรีบวิ่งหนีพร้อมกับตะโกนเรียกพ่อให้ช่วย เมื่อพ่อได้ยินเสียงของโจ้ก็รีบมาดู เห็นโจ้ร้องไห้แล้วถามว่า “เป็นอะไรลูก ร้องไห้ทำไม” โจ้จึงเล่าเรื่องที่เกิดจึงขึ้นให้พ่อฟัง แล้วขอโทษพ่อ “พ่อครับผมขอโทษที่ไม่เชื่อฟังพ่อ ถ้าผมเชื่อฟังพ่อผึ้งก็ไม่ต่อยผม”โจ้พูดด้วยความสำนึกผิด พ่อจึงปลอบใจโจ้ว่า “ไม่เป็นไรหรอกลูก ต่อไปอย่างทำอย่างนี้อีก พ่อเป็นห่วงลูกมากนะ เรากลับบ้านพักผ่อนกันเถอะ ลูกคงเจ็บมาก” แล้วทั้งสองก็เดินทางกลับบ้าน

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

ชีวิตของน่างมึง

มีคุณปู่กับหลานสาวคนหนึ่ง ชื่อน่างมึง เป็นผู้หญิงตัวเล็ก น่ารัก ตาโต ทั้งสองคนเป็นคนยากจน ไม่มีเงินซื้อเสื้อผ้าดีๆใส่เหมือนกับคนอื่น ทั้งสองได้แต่นึกในใจว่า ขอแค่มีอาหารกินทุกวันก็พอแล้ว วันนี้เป็นงานแต่งงานของคนมั่งมีคนหนึ่ง มีคนมาร่วมงานมากมาย ผู้คนที่มางานแต่งงานก็แต่งตัวสวยงาม น่างมึงอยากไปร่วมงานแต่งงานด้วย จึงชวนคุณปู่ “คุณปู่คะ หนูอยากไปงานแต่งงานจังเลย หนูอยากกินผลไม้และอาหารดีๆ” ปู่มองน่างมึงด้วยความสงสาร ใจหนึ่งอยากไป แต่อีกใจหนึ่งก็อายคนอื่นที่ไม่มีเสื้อผ้าดีๆใส่ สุดท้ายปู่จึงตัดสินใจที่จะพาหลานไป

เมื่อไปถึง ทั้งสองเห็นดอกไม้สวยๆ อาหาร และผลไม้มากมาย น่างมึงตื่นเต้นและอยากกินมาก ด้วยความซนจึงรีบวิ่งเข้าไป ปู่แก่แล้วจึงวิ่งตามไม่ทัน น่างมึงพยายามที่จะหยิบผลไม้ แต่หยิบไม่ถึง เพราะวางอยู่บนโต๊ะสูง น่างมึงจึงจับโต๊ะแล้วเขย่งเท้า พร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบ ทันใดนั้นเองโต๊ะก็ล้ม ผลไม้ตกกระจาย ส่น่างมึงร้องไห้ด้วยความตกใจ คิดในใจว่าจะต้องโดนเจ้าของงานตีแน่ๆเลย ปู่มาเห็นก็ตกใจจึงวิ่งไปเก็บผลไม้ไว้ที่เดิม แล้วกอดน่างมึงที่ยืนร้องไห้อยู่

เมื่อเจ้าสาวได้ยินเสียงร้องไห้ก็วิ่งมาดู เห็นคุณปู่กำลังกอดน่างมึง เมื่อทั้งสองคนเห็นเจ้าสาวเดินมา ก็เกิดความรู้สึกกลัว น่างมึงจึงรีบพูดขึ้นว่า “พี่ขา หนูผิดไปแล้ว หนูขอโทษที่สร้างความวุ่นวายในงานค่ะ” ส่วนคุณปู่ก็พูดขึ้นว่า “ปู่ผิดเอง ที่ไม่ดูแลหลานดีๆ” เมื่อเจ้าสาวได้ยินดังนั้นก็เกิดความรู้สึกตื้นตันใจต่อความรักของปู่และหลานคู่นี้ และยิ่งเกิดความสงสาร์เมื่อเห็นทั้งคู่ใส่เสื้อผ้าเก่ามาก เจ้าสาวจึงพูดขึ้นด้วยความสงสารว่า “ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ หนูเป็นเด็กดีมาก ทำผิดก็ยอมรับผิด หนูและคุณปู่เอาอาหารและผลไม้นี้กลับบ้านได้นะ ฉันจะให้แม่ครัวเตรียมให้”

ปู่จึงพูดด้วยความตื้นใจว่า“ขอบคุณมากนะ หนูช่างเป็นคนดีจริงๆเลย ” น่างมึงจึงพูดกับเจ้าสาวว่า “ขอบคุณค่ะ พี่ใจดีเหมือนนางฟ้าเลย” เจ้าสาวจึงตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ ต่อไปถ้ามีเวลาว่างมาหาฉันก็ได้นะ” จากนั้นปู่ก็อวยพรเจ้าสาว แล้วแม่ครัวก็เอาอาหารและผลไม้มาให้ทั้งสองคน ทั้งสองก็เดินกลับบ้านด้วยความอิ่มเอิบใจ ในมือของคุณปู่นั้นมีอาหาร ส่วนน่างมึงก็ถือผลไม้กลับบ้านด้วยสายตาที่เปี่ยมความสุข

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

น้ำใจของน่างพู

มีแม่ลูกอยู่คู่หนึ่ง แม่ชื่อ น่างมึง เป็นคนตัวผอม และแข็งแรง ส่วนลูกชื่อน่างพูอายุประมาณ 6 ขวบ เป็นเด็กที่แข็งแรง เพราะชอบกินผักและผลไม้ น่างพูเป็นเด็กวบๆอ ไม่ค่อยสูง วันหนึ่งน่างมึงจึงบอกกับลูกว่า “ลูกจ๋า วันนี้แม่จะไปเก็บกิ่งไม้มาทำฟืน ลูกอยู่เฝ้าบ้านนะ” แต่น่างพูตอบว่า “แม่าข หนูอยากไปกับแม่ด้วย” แม่ทำท่าคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงตอบลูกว่า“ก็ได้ ถ้าลูกอยากไปจริงๆ” แล้วนางก็ไปเอากระบุงใส่ฟืนของตัวเองและมีดสำหรับตัวเอง ส่วนน่างพูนั้น เอาแต่กระบุงใส่ฟืนไป ไม่เอามีดไปด้วย เพราะมีดอันตรายเกินไปสำหรับน่างพูซึ่งยังเล้กอยู่ ในระหว่างที่เดินไนั้น น่างพูตื่นเต้นี่เห็นสัตว์ป่ามากมาย มีทั้ง จั๊กจั่น ลิง กบ กระรอกน้อย นก และต้นไม้ที่สวยงาม ร่มรื่น เมื่อเข้าไปถึงในป่า ก็เห็นกิ่งไม้มากมาย

เมื่อแม่เห็นดังนั้นก็บอกกับน่างพูว่า “ลูกจ๋า เราจะเก็บกิ่งไม้ที่นี่แหละ” เมื่อแม่พูดจบก็วางกระบุงใส่ฟืนน่างพูจึงวางตามแม่ด้วย จากนั้นแม่จึงพูดว่า “ลูกอยู่ที่นี่นะ อย่าออกไปเที่ยวไกล เพราะในป่าอันตรายมาก ส่วนแม่จะไปตัดกิ่งอีกฟากหนึ่ง” น่างพูจึงตอบว่า “จ้ะ แม่” แล้วแม่ก็ไปตัดกิ่งไม้ ส่วนน่างพูก็นั่งรอแม่อยู่ใกล้ๆกระบุงใส่ฟืน ระหว่างนั้นเอง น่างพูก็ได้ยินเสียงนกร้องใกล้ๆ ตอนแรกก็อยากจะไปดู แต่คิดถึงคำเตือนของแม่จึงไม่กล้าไป แต่นกก็ยังร้องไม่หยุด และร้องดังขึ้นเรื่อยๆ น่างพูคิดในใจด้วยความสงสัยว่าทำไมนกถึงร้องไม่หยุด เกิดอะไรขึ้นกับนกนะ นกได้รับอันตรายหรือเปล่า น่างพูคิดในใจด้วยความเป็นห่วงนกขึ้นมา จึงไปหยิบท่อนไม้หนึ่งท่อน น่างพูคิดว่าถ้าเจอสัตว์อันตรายหรือกำลังทำร้ายนก จะได้ใช้ไม้ตี

น่างพูจึงเดินตามเสียงนกร้อง เมื่อไปถึงน่างพูก็ต้องตกใจ เพราะเห็นนกแก้วตัวหนึ่งกำลังนอนร้องด้วยความเจ็บปวด เพราะมีกิ่งไม้ท่อนหนึ่ง ทับอยู่บนตัวของนกแก้ว เมื่อนกแก้วเห็นน่างพู ก็พูดด้วยความดีใจว่า “ช่วยฉันด้วยเด็กน้อย ฉันเจ็บเหลือเกิน ช่วยเอากิ่งไม้ออกจากตัวของฉันด้วยนะ” นกแก้วพูดด้วยเสียงสั่น เหมือนกับจะร้องไห้ น่างพูสงสารนกแก้วจึงรีบวางท่อนไม้ที่ถือมา แล้วพูดขึ้นว่า “ได้จ้ะ นกน้อย ฉันจะรีบช่วยเจ้าเดี๋ยวนี้เลย” น่างพูจึงเอากิ่งไม้ออกจากตัวของนกแก้ว

เจ้านกแก้วพูดกับน่างพูว่า “ขอบคุณมากนะ ถ้าเธอไม่ช่วยฉัน ฉันต้องแย่แน่ๆเลย” นกแก้วจึงตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ แต่ทำไมท่อนไม้ถึงทับตัวเธอได้ล่ะ” นกแก้วตอบว่า “ฉันกำลังเดินหากินอยู่บนพื้นดิน แต่ก็มีกิ่งไม้แห้งหักและตกลงมาทับตัวฉัน”น่างพูจึงถามว่า “เธอมีบาดแผลตรงไหนหรือเปล่า”นกแก้วจึงตอบว่า “เจ็บนิดเดียวเอง

แต่ไม่นานก็คงหาย” น่างพูจึงตอบว่า “ดีแล้วล่ะ ต่อไปก็ระวังตัวด้วยนะ คราวหน้าอาจจะไม่โชคดีเหมือนกับคราวนี้ก็ได้ ฉันจะกลับไปหาแม่ก่อนล่ะ” ว่าแล้วน่างพูเดินกลับไปหาแม่อย่างมีความสุขที่ได้ช่วยเหลือนกแก้ว

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร

นกฮูกกับจักจั่น

ณ ป่าใหญ่แห่งหนึ่ง เป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์มีสัตว์ป่าน้อยใหญ่มากมาย ในป่าแห่งนี้เอง เจ้านกฮูกตัวใหญ่อาศัยอยู่ที่ต้นรักซึ่งก่าแก่มีโพรงสำหรับเจ้านกฮูกที่จะอาศัยอยู่ได้อย่างพอดี สำหรับเจ้านกฮูกในเวลากลางวันจะนอน แต่พอตะวันลับขอบฟ้า ความมืดเริ่มปกคลุมเข้ามามันก็จะตื่นออกมาจากโพรง และร้อง ฮู...ฮู แล้วจึงบินไปหาอาหาร อาหารของมันจะเป็น แมลง กบ เขียด ทุกชนิด

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่เจ้านกฮูกกำลังจะหลับ บังเอิญจักจั่นตัวหนึ่งที่เกาะอยู่ใกล้ๆร้องเพลงเสียงดังลั่นออกมา สร้างความรำคาญให้แก่นกฮูกมาก เพราะมันนอนไม่หลับ เจ้านกฮูกยื่นหน้าออกมาจากโพรงไม้และบอกว่า “นี่เจ้าจักจั่น ไปร้องไกลๆหน่อยได้ไหม ข้านอนไม่หลับเลย” แต่เจ้าจักจั่นกลับตอบว่า “ท่านนอนไม่หลับก็เป็นเรื่องของท่านนะสิ ข้าพอใจที่จะร้องที่นี่ ท่านจะทำไม” กล่าวจบจักจั่นก็แผดเสียงร้องดังกว่าเดิม

วันแล้ววันเล่าจักจั่นก็ยังคงส่งเสียงร้องเพลงกวนใจเจ้านกฮูก ถึงแม้ว่าเจ้านกฮูกจะขอร้องยังไงก็ไม่ฟัง เจ้านกฮูกก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงออกอุบายทำทีเป็นว่าชอบฟังเพลงของจักจั่นมาก เจ้านกฮูกก็แสร้งฟังเพลงของจักจั่นอย่างตั้งอกตั้งใจ วันหนึ่งเจ้านกฮูกพูดกับจั๊กจั่นว่า “วันนี้ฉันรู้สึกไม่สบาย แต่ถ้าได้ฟังเสียงเพลงอันไพเราะของเจ้า ก็คงจะทำให้ฉันมีแรงขึ้นมาก” จักจั่นจึงตอบว่า “ด้วยความยินดีเลย ถ้ามันจะทำให้ท่านดีขึ้น ฉันก็จะร้องเพลงให้ฟัง” จากนั้นจักจั่นก็ส่งเสียงร้องเพลงให้นกฮูกฟัง แต่นกฮูกบอกว่า “เจ้าอยู่ไกลเกินไป ฉันได้ยินเสียงเจ้าไม่ชัดเลย ถ้าเจ้าไม่รังเกียจก็มาร้องใกล้ๆฉันหน่อยได้ไหม” แล้วเจ้านกฮูกก็ทำทียกย่องชมเชยจักจั่นว่าเสียงดีที่สุด ในป่าแห่งนี้ไม่มีสัตว์ใดที่จะมีเสียงไพเราะเหมือนกับเจ้าอีกแล้ว

จักจั่นได้ฟังดังนั้นก็เกิดความลำพองในใจ คิดว่าตัวเองเสียงดีจริงๆ จึงบินเข้าไปเกาะโพรงที่นกฮูกนอนอยู่ และเริ่มส่งเสียงร้องอย่างทุกครั้ง แต่ร้องได้นิดเดียวเจ้านกฮูกก็ตะครุบจับเจ้าจักจั่นไว้ จักจั่นเสียใจมากที่หลงเชื่อคำพูดของนกฮูก คิดได้มันก็สายไปแล้ว แต่ก่อนนกฮูกจะกินจักจั่นเป็นอาหาร มันพูดว่า “รู้มั้ยเจ้าจักจั่น เสียงแกน่าเกลียดที่สุด และข้าก็รำคาญเจ้าเต็มทีแล้ว” พูดจบเจ้านกฮูกก็จับจั๊กจั่นเข้าไปในปากแล้วเคี้ยวจั๊กจั่นอย่างเอร็ดอร่อย

แต่งเรื่องโดย น.ส.เมษาสินี แก้วกุนา

ดีงไตะกับพ่อ

มีพ่อลูกคู่หนึ่ง พ่อชื่อ ม้างเอ้า เป็นคนผอม สูง ส่วนลูกชื่อ ดีงไตะ เป็นเด็กตัวเล็ก หน้าตาเหมือนกับพ่อ ทั้งสองคนมีนิสัยเหมือนกันชอบคือ กินไข่มดแดงเป็นอาหารโปรด

เช้าวันหนึ่งพ่อชวนดีงไตะไปหามดแดง “ วันนี้เราไปหาไข่มดแดงในป่ากันดีไหม” ดีงไตะรีบตอบด้วยความดีใจว่า “ครับพ่อ ผมอยากกินไข่มดแดงครับ ” ว่าแล้วทั้งสองคนก็เตรียมกระด้งใส่ไข่มดแดง แล้วทั้งคู่ก็เดินเข้าไปในป่า เมื่อไปถึงก็เจอมดแดงรังใหญ่มากรังหนึ่ง พ่อพูดกับดีงไตะว่า “ลูกรอพ่ออยู่ใต้ต้นไม้นี้นะ พ่อจะขึ้นไปเอารังมดแดง” ดีงไตะตอบพ่อว่า “ครับพ่อ”

แล้วพ่อก็ปีนขึ้นไปเอารังมดแดงที่อยู่บนต้นไม้อย่างคล่องแคล่วและว่องไว เมื่อขึ้นไปถึงก็หักกิ่งไม้ที่มีรังมดแดงแล้วรีบปีนต้นไม้ลงมาโดยไม่สนใจมดแดงที่กัดอยู่ เมื่อลงมาถึงก็ใส่รังมดแดงไว้ในกระด้งแล้วใช้ไม้เขี่ย มดแดงก็ออกจากรัง แต่ไข่มดแดงตกอยู่ในกระด้ง

สองพ่อลูกตากไข่มดแดงในกระด้งไว้ที่แดด มดแดงรีบออกจากกระด้งเพราะทนความร้อนไม่ได้ เมื่อมดแดงออกไปหมด พ่อก็ถือกระด้งกลับบ้าน ระหว่างทาง ดีงไตะอยากช่วยพ่อถือกระด้ง จึงพูดกับพ่อว่า “พ่อครับผมอยากถือกระด้งไข่มดแดงครับ” พ่อจึงตอบว่า “ถ้าลูกอยากถือก็เอาสิ แต่ต้องเดินระวังหน่อยนะ เดี๋ยวกระด้งจะตกแล้วไม่ได้กินไข่มดแดง” ว่าแล้วพ่อก็ส่งกระด้งให้ดีงไตะ ดีงไตะก็รับไว้แล้วเดินถือด้วยความระมัดระวัง

เมื่อกลับถึงบ้าน ดีงไตะจึงถามพ่อว่า “พ่อครับ เก็บไข่มดแดงไว้ที่ไหนดีครับ” พ่อจึงตอบว่า “วางไว้บนหลังคาห้องน้ำดีไหม สัตว์อื่นจะได้ไม่เอามากิน พ่อเก็บเอง ลูกเก็บไม่ถึงหรอก” ว่าแล้วพ่อก็เอากระด้งจากมือดีไตะไปวางไว้บนหลังคาห้องน้ำซึ่งไม่สูงนัก แล้วทั้งสองก็พากันอาบน้ำ เมื่ออาบน้ำเสร็จก็ขึ้นไปแต่งตัวบนบ้าน จากนั้นก็ดื่มน้ำและพักอยู่บนบ้าน โดยลืมคิดถึงไข่มดแดง ในขณะที่คุยกันอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงดัง ตูม !!! สองพ่อลูกตกใจรีบออกมาดู ก็เห็นกระด้งตกลงมาแล้วไข่มดแดงก็ตกกระจายหมดเลย

เมื่อดีงไตะเห็นดังนั้นจึงพูดกับพ่อด้วยความเสียดายว่า “พ่อครับ เราไม่ได้กินไข่มดแดงแล้วแน่ๆเลย เราจะไปหาที่ไหนได้อีกครับ” พ่อมองดีงไตะด้วยสายตาที่สงสารจับใจ แล้วก็คิดว่าเย็นนี้จะแกงอะไรกินดี ทันใดนั้นก็คิดขึ้นมาได้จึงพูดกับดีงไตะว่า “ไม่เห็นจะต้องเสียใจ และกังวลเลยว่าจะกินอะไร เราก็ฆ่าไก่ที่กินไข่มดแดงของเราเลยสิ” ดีงไตะจึงพูดขึ้นตามพ่อว่า “ใช่ครับ จริงด้วยเราไม่ได้กินไข่มดแดง เราก็กินเนื้อไก่แทนก็ได้ ” แล้วเย็นวันนั้นสองพ่อลูกก็ฆ่าไก่ แล้วทำกินอย่างเอร็ดอร่อยไม่แพ้กับไข่มดแดงเลย

แต่งเรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร